

İŞÇİ SINIFIMIZIN SESSİZLİĞİ

Aydınlık Gazetesi, 15 Kasım 2011

Yıldırım Koç

Sıradan bir işçi veya memur ülkemizde yaşananlara ne zaman tepki gösterir?

Gerçek geliri düşmüşse veya bu konuda ciddi bir tehdit varsa ve tepki gösterdiğinde sonuç alabileceğine inanıyorsa.

Hayalci olmayalım. Sıradan bir işçi veya memur için, ülkemizin bağımsızlığı, demokrasi, eşitlik, özgürlük gibi kavramların fazla bir önemi yoktur. Karşımızdaki işçi veya memur, feodal kalıntıların ve kapitalizmin biçimlendirdiği insandır. Bu insanlar içinden ancak küçük bir bölümü, sömürsüz ve baskısız bir dünya için karşılık beklemeden mücadeleyi göze alır. Sıradan bir işçinin veya memurun veya esnafın-sanatkarın, köylünün, bağımsızlık, demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesine girmesi, ekonomik durumunu korumak ve geliştirmek için başka hiçbir çaresinin kalmadığı noktadadır.

Feodal kalıntılar ve kapitalizm, çıkarıcı, bireyci, tezgahçı, hesapçı insanlar yaratır. Bu insanlar ancak başka çareleri kalmadığında feodal kalıntılara, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadeleye girdiklerinde, dünyayı değiştirmeye çalışırken kendilerini de değiştirir, geliştirirler.

Bugün işçi sınıfımız bu nedenle sessiz.

Artan işsizler ailelerin toplam gelirlerinin düşmesine yol açıyor. Ancak iş sahibi işçilerin net gerçek ücretlerinde ve memurların net gerçek aylıklarında önemli bir düşme yaşanmıyor.

DPT'nin kısa bir süre önce yayımlanan 2012 Yıllık Programı'na göre, asgari ücret 2008 yılında %8,5, 2009 yılında %2,6, 2010 yılında %0,9 ve 2011 yılında %3,3 oranında arttı.

Memurların net gerçek aylıkları 2008 yılında %6,5, 2009 yılında %8,2 arttı, 2010 yılında %1,4 oranında azaldı ve 2011 yılında %6,8 oranında arttı.

Kamu sektörü işçilerinin net gerçek ücretleri 2008 yılında %1,9, 2009 yılında %0,5 ve 2010 yılında %3,6 oranında azaldı. 2011 yılında ise %1,7 oranında arttı.

Özel sektör işçilerinin net gerçek ücretleri 2008 yılında %2,5 oranında azaldı. 2009 yılında %2,3 ve 2010 yılında da %0,8 oranlarında arttı. 2011 yılı için bilgi yok.

1989 yılında Bahar Eylemleri, işçilerin net gerçek ücretlerinin 1980 yılından 1988 yılına kadar 100'den yaklaşık 34'e düşmesi sonucunda patlak vermişti.

Tekel işçilerinin 78 günlük eyleminin arkasında, net gerçek gelirlerinin yaklaşık üçte bire inmesi olgusu yatıyordu.

Bugün böyle bir mutlak yoksullaşma yok.

Diğer taraftan, sıradan bir işçi veya memur için çok güçlü bir iktidar var. "Hükümet istediğini yapabilecek kadar güçlüdür" anlayışı yaygın. Siyasal iktidarın ABD, AB ve çeşitli cemaatler tarafından desteklendiği, TÜSİAD'ın temsil ettiği büyük sermayenin bile AKP'ye teslim bayrağını çektiği,

Türkiye'nin siyasetine dönem dönem yön veren Türk Silahlı Kuvvetleri'nin general ve amirallerinin tutuklanıp "kağıttan kaplan" olup olmadıklarını tutukevinde tartıştıkları, kitle iletişim araçlarının büyük çoğunluğunun AKP'nin kontrolüne geçtiği, muhalefet partilerinin ciddi, etkili ve inandırıcı eleştiriler ve alternatif öneriler getiremediği, sosyalist/komünist solun çok bölünmüş, güçsüz ve etkisiz olduğu koşullarda, ciddi bir mutlak yoksullaşma da yaşanmıyorsa, sessizlik doğaldır.

Tepkisizliği ve sessizliği bozup, işçi sınıfını eyleme çekecek ve politize edecek olan, yaşanan ekonomik krizin derinleşmesi ve işçi sınıfının gerçek gelirlerine ve diğer hak ve özgürlüklerine önemli ölçüde yansması, AKP'nin ülke-içi dengeler ve uluslararası ilişkilerde birbiri ardı sıra kaçınılmaz hatalarını yaparak kitlelerin gözünde zayıflamasıdır.

İşçi sınıfımız ancak politikayla sınıf çıkarları temelinde doğrudan uğraşmaktan ve yaşam düzeyinin geriletilmesine karşı direnmekten başka hiçbir çıkar yolu ve çaresi kalmadığında mecburen sorunlara sınıf kimliği temelinde yaklaşacak ve uygun siyasal önderliğin oluşması ve etkili olması durumunda sınıf çıkarları doğrultusunda davranacaktır.